

hvilkken Sygdom det er, eller hvorvidt den er smitsom eller ikke. Han veed at give sine Udtalelser en saadan Form og Indklædning, at han, om han end skulde blive dragen til Ansvar, dog vil vide at smutte dervfra; det er utcoligt, hvor opfindomme Folk kunne være i Retning af at undbrage sig det Ansvar, som de isølge Loven paadrage sig. Denne Bestemmelse vil altsaa netop komme til at gaa ud over de Samvittighedsfulde, men den vil ikke træffe de Andre, som egentlig burde træffes. — Dernæst er der i § 2 en Bestemmelse, som vil være i høt Grad ubillig, netop imod de redelige Kvotfalsvere. Den siger: „Den, der uden at have Bemyndigelse til Lægevirksomhed, tager Syge under Behandling og derunder tilføjer den Syge betydelig Skade paa Legeme eller Helbred, straffes med Bøder eller Fængsel og i Gjentagelsestilfælde med Fængsel eller Strafarbejde indtil tre Aar“. Det er meget haardt. Man kan sige, at han ogsaa fortjener en saadan Straf, naar han tilføjer et af sine Medmennesker en betydelig Skade paa Legeme eller Helbred. Ja, har han gjort det frivillig, fortjener han Straf, og har han gjort det ved ikke at iagttage almindelig menneskelig Forsigtighed, fortjener han ogsaa Straf, men har han gjort det i den bedste Mening, i fuld Tro paa, at han virkelig formaaede at behandle og at læge den Syge, og han da paa Grund af sin Mangel paa Kundskab kommer til at tilføje den Anden en betydelig Skade paa Legeme og Helbred, skal han dog underkastes Lovens strengeste Straf; det er dog i høieste Grad uretfærdigt. Charlatanen derimod skal nok hytte sig; han skal nok vide at indklæde sine Raad i en saadan Form, at det aldeles ikke faar Udseende af, at det er ham, der har gjort Skaden. Dette er atter et af de Tilfælde, hvori den Evne, som udvickler sig hos den Klasse Mennesker til at omgaa Lovens Bestemmelser, vil komme til at blomstre i sin fulde Glorie. Ved Siden af mine Indvendinger imod denne Lovs Grundtanke har jeg altsaa tillige at indvende imod den, at den er uklar og uhensigtsmæssig med Hensyn til sine enkelte Bestemmelser, og at den vil komme til at træffe netop de Redelige og de Mænd, som ville offere sig til saadan Virksomhed paa den hæderligste Maade, medens den lader dem gaa fri, som ville have Smidhed nok til at omgaa Loven. Det er derfor, jeg ifsefer mig i Stand til at stemme for denne Lovs Bedtagelse.

Fermansen: Der er noget særdeles trættende i den ene Gang efter den anden at skulle gjentage Et og det Samme, og der er i det ærede Medlems Foredrag ikke fremkommet noget Bæsentligt, som jo ikke tidligere har været sagt og er bleven imødgaaet; om det er blevet modbevist, er jo en anden Sag. Jeg skal imidlertid ganske fort følge det ærede Medlem i den Udsvikling, han nu har givet os af Lovforslaget og dets mulige

Følger. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at jeg forrige Gang havde sagt, at Lægerne ikke vilde se sig truede af denne Lov, og var derfor ei dens Modstandere, og mente, at det gjaldt kun, forsaavidt der var Tale om deres egen Fordeel, og derimod ikke, hvis der blev Spørgsmaal om deres Mening med Hensyn til Samfundet. Dersom jeg husker ret, var det paa givne Foranledning af et andet æret Medlem, som havde omtalt Lægerne som de, der ikke af Hensyn til deres Næring sætte deres Modstand imod denne Lov, hvad jeg indrømmede, idet jeg dog tillige mente, at det ikke blot var af denne Grund, men ogsaa fordi de, der havde levet mere i det virkelige Liv, saae Sagen klarere end mange Andre, der kun betragte den theoretisk og saa at sige fra deres Studerekammer. Det ærede Medlem kom ind paa en hel Udsvikling af Næringsforholdene; men det synes mig, at denne ikke passer paa det Forhold, hvormed vi her have at gjøre. Naar han talte om at søge Sikkerhedsregler med Hensyn til forskjellige Arter af Næring og Embeder, thi det var jo ikke blot Næringer, men ogsaa Embeder, han kom ind paa, idet han omtalte de Geistlige, saa forekommer det mig, at dette kun lignelsesvis kan sættes i Forhold til denne Sag, og at denne Lignelse, som de fleste andre, halter meget betydeligt, idet det jo ikke har været Forslagstillernes Mening at ville skabe flere nye Næringsgrene. Nei, det har aldeles ikke været vor Mening at skaffe en eneste Mand en Næringsvei paa denne Maade; tværtimod, dersom man kunde have truffet en Ordning, hvorved det blev ubeløst, at Nogen ved den Frihed, som Lovforslaget her vil give, skulde skabe nye Næringsveie, saa vilde vi gerne have været med dertil; vi se kun ikke, hvorledes det lader sig gjøre, at den Stund vi ikke kunne — den Side af Sagen blev ogsaa meget nyie drøftet i Norge — indse Andet, end at det vilde være i høieste Grad ubilligt, om man vilde forhindre Folk, der virkelig havde skaffet deres Medmennesker Hjælp, fra at modtage, hvad Vedkommende af Taknemlighed vilde yde dem. Desuden ville vi aldeles ikke stille de Folk, som der her er Tale om, lige med andre Læger. Der er jo slet ikke Tale om, at vi her ville skabe Forhold, hvorunder disse ustuderede Mænd skulle kunne blive ansatte eller beskikkede til Lægevirksomhed ved Siden af andre Læger; tværtimod fastholde vi jo den største Afstillelse mellem de virkelige Læger, som Staten anerkender, som Staten ansætter, og som Staten anbefaler, og de Folk, der her kan være Tale om. Forøvrigt vil jeg sige, at i enkelte af de Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, nemlig t. Ex. de Indstrankninger, der ere for Skippernæringen, for Sagsførernæringen og ogsaa for dem, der blive ansatte som Geistlige, disse Indstrankninger sættes virkelig ogsaa i det her omhandlede Forhold, og nogen Frihed, som svarer til den, vi her søge at faae indført, bestaar virkelig i de Forhold, den ærede Ta-